

רשומות

הצעות חוק

20 במרס 1967

723

ח' באדר ב' תשכ"ז

עמוד

108

חוק חופשה שנתית (תיקון מס' 3), תשכ"ז—1967

מתפרטמת בזה הצעת חוק מטעם הממשלה:

חוק חופשה שנתית (תיקון מס' 3), תשכ"ז-1967

- תיקון סעיף 3
1. בסעיף 3 לחוק חופשה שנתית, תשי"א-1951¹ (להלן - החוק העיקרי), בסעיף קטן (א) -
- (1) בפסקה (5), הסיפה אחרי הנקודה פסיק תימחק;
- (2) בסוף הסעיף הקטן יבוא:
- "כימי החופשה לא ייכלל אלא מנוחה שבועית אחת לכל שבועה ימי חופשה."
- תיקון סעיף 10
2. בסעיף 10 לחוק העיקרי, בסעיף קטן (ג), אחרי "שעות העבודה הרגילות" יבוא "זולת אם נקבע אחרת בהסכם קיבוצי שאושר לענין זה על ידי שר העבודה".

דבר' הסבר

- א. במסגרת משא ומתן לקראת הסכם קיבוצי מתברר לעתים כי צריך לאפשר גמישות בהישוב שכר העבודה לענין תשלום דמי חופשה שנתית. מוצע איפוא לאפשר שבהסכם קיבוצי ייקבע הסדר אחר הנראה לצדדים, וכי הסדר זה יהיה טעון אישורו של שר העבודה (סעיף 2).
- ב. ההוראה שבימי חופשה לא תיכלל אלא מנוחה שבועית אחת לכל שבועה ימי חופשה מצויה כיום בסיפה של פסקה (5) בסעיף 3 (א) לחוק העיקרי. כדי להבהיר שכוונת החוק שהוראה זו תחול בכל מקרה, ולא רק כאשר אורך החופשה הוא למעלה מ-21 יום, מוצע להעביר את ההוראה לסוף סעיף קטן (א) (סעיף 1).

ואלה סעיפי החוק העיקרי שהחוק המוצע בא לתקנם:

- אורך החופשה 3. (א) אורך החופשה לכל שנת עבודה אצל מעביד אחד או במקום עבודה אחד הוא:
- (1) בעד כל אחת מ-4 השנים הראשונות - 14 יום;
- (2) בעד השנה החמישית - 16 יום;
- (3) בעד השנה השישית - 18 יום;
- (4) בעד השנה השביעית - 21 יום;
- (5) בעד השנה השמינית ואילך - יום נוסף לכל שנת עבודה עד לחופשה של 28 יום; בימי החופשה לא ייכלל אלא יום מנוחה שבועית אחד לכל שבועה ימי חופשה. אך שר העבודה רשאי לקבוע, בתקנות, לעבודה מסוימת חופשה ארוכה מזו, אם ראה צורך בכך מטעמים שבבריאות העובד או שבנטיבות העבודה.
- דמי החופשה 10. (א) המעביד חייב לשלם לעובד בעד ימי החופשה דמי חופשה בסכום השווה לשכרו הרגיל. (ב) השכר הרגיל לענין סעיף זה הוא -
- (1) לגבי עובד שגמול עבודתו, כולו או חלקו, משתלם על בסיס של חודש או תקופה ארוכה מזו - שכר העבודה שהעובד היה מקבל בעד אותו פרק זמן אילו לא יצא לחופשה והוסיף לעבוד;
- (2) לגבי עובד בשכר - שכר העבודה היומי הממוצע כפול במספר ימי החופשה; שכר העבודה היומי הממוצע הוא הסכום היוצא מתילוק שכר רבע השנת שקדמה לחופשה למספר תשעים; היו ברבע השנה כאמור חדשי עבודה לא-מלאה, יחושב השכר היומי הממוצע לפי רבע השנה של העבודה המלאה ביותר שבשנים עשר החדשים שקדמו לחופשה, הכל לפי בחירת העובד.
- (ג) שכר עבודה לענין סעיף קטן (ב) הוא כל תמורה, בכסף או בשווה כסף, המשתלמת לעובד על ידי המעביד בעד שעות העבודה הרגילות; סכום המשתלם לעובד לכיסוי הוצאות מיוחדות שאינן קיימות בעת החופשה, אין רואים אותו כחלק משכר העבודה.

1 ס"ח תשי"א, עמ' 234; תשי"ז, עמ' 134; תשכ"ה, עמ' 214.